

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.869 van 15 september 2008
in de zaak XII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X beiden van Servische nationaliteit, op 26 mei 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 24 april 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Op 31 mei 2007 diene verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij de Burgemeester te Tielt, op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2. Op 15 april 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asiel-beleid de aanvraag onontvankelijk. De beslissing wordt aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 24 april 2008. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 1999 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, de heer P. zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en een steunpetitie en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 al 2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 14/04/1999 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 30/05/2000 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 31/05/2000. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De procedure bij de Raad van State werd op 24.01.2001 afgesloten (arrest Raad van State 92.578).

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure –namelijk iets meer dan 1 jaar en 1 maand- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun oudste dochter, A., plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds september 2000 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Wat betreft de verplichte scholing van de andere kinderen dient er opgemerkt te worden dat deze scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkenen zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het feit dat hun jongste kind, A., in België geboren is; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor hun zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen overlast veroorzaken dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënten getolereerd werden op het Belgisch grondgebied. Betrokkenen hebben echter op 07.12.1999 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend dat op 30.05.2000 van kracht werd. Hierin werd hen geboden het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevonden. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.

*Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale organisatie voor Migratie (IOM).
(...)"*

Op 24 april 2008 is tevens aan verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motivering telkens luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

- *De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (Art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)*
- *Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30.05.2000."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel voeren verzoekers een manifest gebrek aan van de motivering en een kennelijke appreciatiefout, wat een schending uitmaakt van het vroegere artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukke-lijke motivering van de bestuurshandelingen.

In het eerste onderdeel van het middel voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissing geenszins afdoende gemotiveerd is met betrekking tot hun integratie en het feit dat verzoeker bij regularisatie van zijn verblijf onmiddellijk aan de slag zou kunnen in een knelpuntenberoep. Verweerder laat na te motiveren waarom verzoekers mogelijkheid tot onmiddellijke indiensttreding als "mekanieker" voor lijnbussen niet kan weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Immers bij een terugkeer dreigt verzoeker zijn tewerk-stellingsmogelijkheid te verliezen. Bovendien stelt verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte dat de elementen betreffende de integratie als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag dienen te worden beschouwd aangezien uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. Verzoekers verwijzen in die zin naar de volgende arresten van de Raad van State nr. 118.953 van 30 april 2003 en nr. 135.090 van 21 september 2004. Evenmin is in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn en dat gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, verzoekers niet kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

In het tweede onderdeel van het middel voeren verzoekers aan dat zij gedurende jaren werden gedoogd om op het Belgische grondgebied te verblijven, nu geen enkele maatregel om hen effectief het land uit te zetten werd genomen en dat de beslissing hiermee geen

rekening heeft gehouden. Bovendien is het oordeel dat het schoollopen van hun kinderen in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in strijd met vaststaande rechtspraak van de Raad van State. Verzoekers verwijzen naar de arresten nr. 117.808 en nr. 121.928 van de Raad van State. Verzoekers verwijzen tevens naar een arrest uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 december 2007. Verweerder hield evenmin rekening met het feit dat de kinderen onmogelijk het schoollopen in België kunnen onderbreken zonder het risico een ernstige taalachterstand op te lopen of zonder een negatieve impact op hun individuele ontplooiing. De kinderen hebben enkel en alleen onderwijs in de Nederlandse taal gevolgd. De argumenten aangaande hun schoolgaande kinderen zijn niet op een afdoende manier weerlegd in de bestreden beslissing waardoor de motiveringsplicht is geschonden. Het is onverantwoord en onredelijk te stellen dat minderjarige kinderen zomaar de gevolgen dienen te dragen van het gedrag van hun ouders. Door verweerder werd geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Ter adstructie van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Manifest gebrek aan motivering en kennelijke appreciatiefout wat een schending uitmaakt van het vroegere artikel 9, alinea. 3, van de wet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

1. *Eerste onderdeel: Betreffende de integratie van verzoekers en het feit dat verzoeker bij regularisatie van zijn verblijf onmiddellijk aan de slag kan in een knelpuntberoep*

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de elementen van integratie op zich niet zouden verantwoorden dat aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het artikel 9, alinea 2 van de wet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissing evenwel nalaat te motiveren waarom verzoekers mogelijkheid tot onmiddellijke indienstelling als mekaniëker voor lijnbussen (een knelpuntberoep) niet kan weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van ophoud in het buitenland; Immers bij een terugkeer voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst dreigt verzoeker deze tewerkstellingsmogelijkheid te verliezen met alle (financiële) gevolgen vandien; Dat derhalve de bestreden beslissing geenszins afdoende gemotiveerd is.

Overwegende dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen betreffende de integratie ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag en dat deze enkel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag conform het artikel 9, alinea 2 van de wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003' de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag;

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, het schoolgaan van hun kinderen en de mogelijkheid voor verzoekers om te beginnen werken bij het bekomen van een regularisatie van hun verblijf;

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004" de Raad van State ook heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dal de "uitzonderlijke" omstandigheden gevisieerd door het voormemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar

het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te welen: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen ", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dal haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest": geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004 'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is; f. . .]"(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004);

Dat de bestreden beslissing evenmin voor verzoekers heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State; Dat verzoekers geïntegreerd zijn, dat zij momenteel perfect het Nederlands beheersen, dat verzoeker onmiddellijk aan de slag kan in een knelpuntberoep;

Dat verzoekers talrijke getuigenissen neerleggen waaruit blijkt dat zij allen gewaardeerd worden en volledig geïntegreerd zijn in hun omgeving;

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen sinds 1999, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met het schoolgaan van hun kinderen, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn;

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst;

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België;

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout, in strijd met het vroegere artikel 9, alinea. 3, van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

2. Tweede onderdeel: Betreffende het schoolgaan van de kinderen van verzoekers

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid omdat er niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur zou behoeven die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn;

Dat er tevens wordt beweerd dat het verzoekers zijn die de belangen van hun kinderen zouden hebben geschaad door zich te "nestelen in illegaal verblijf" nu zij wisten dat de scholing in België een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen/de scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf;

Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat verzoekers geen rechten kunnen putten uit illegaal verblijf en verwijst naar het "zich nestelen in illegaal verblijf";

Dat er niet kan omheen gegaan worden dat verzoekers gedurende al de jaren werden gedoogd om op het Belgische grondgebied te verblijven;

Indien zij niet mochten gedoogd worden dan had verweerder de nodige maatregelen al moeten nemen; Dat de verwijzing naar hun illegaal verblijf in deze context totaal ongehoord is;

Dat de beslissing, die geen rekening houdt met verzoekers "gedogen verblijf" in België, derhalve steunt op een niet correcte feitenvinding en derhalve niet afdoende gemotiveerd is;

Verweerder kan toch niet ontkennen dat verzoekers gedurende al die jaren gedoogd werden in het land nu geen enkele maatregel om hen effectief het land uit te zetten ten aanzien van hen werd genomen;

Door verzoekers niet op te pakken, op te sluiten en vervolgens te repatriëren werden zij de facto verder toe gelaten om in België te verblijven;

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent;

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st, nr 117. 808, 1 april 20033).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van de kinderen kunnen verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal;

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises ,. qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période ,. qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20034);

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 2007 (5) duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden

die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van de kinderen van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag;

Dat verzoeker door te wachten om een beslissing te nemen tot 15 april 2008, die aan verzoekers werd betekend op 24 april 2008, ertoe heeft bijgedragen dat de terugkeer van verzoekers en hun kinderen naar hun land van herkomst nog groter wordt;

Dat conform de geldende rechtspraak van de Raad van State er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat de kinderen zeker een schooljaar zullen missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal;

Dat verweerder evenmin rekening hield met het feit dat verzoekers kinderen onmogelijk hun sedert jaren (oudste dochter sedert 1999 !!!) schoollopen in België kunnen onderbreken met risico een ernstige taalachterstand op te lopen en een negatieve impact riskeren op hun individuele ontplooiing.

Hun dochters waren zes, drie en één jaar oud toen verzoekers in België aankwamen en hebben enkel en alleen onderwijs in de Nederlandse taal gevolgd.

Hun jongste dochter is in België geboren.

Dat verzoekers argument aangaande hun schoolgaande kinderen, welke sinds hun aankomst in het Nederlands zijn onderwezen (en derhalve het Nederlands als moedertaal hebben aangenomen) en geïntegreerd zijn in de klas, de school en in de Belgische samenleving, in de bestreden beslissing door verweerder niet op een afdoende manier werd weerlegd waardoor de motiveringsplicht opnieuw werd geschonden.

Verzoekers argumenten aangaande hun schoolgaande kinderen wordt door verweerder enkel weerlegd door een verwijzing naar het feit dat verzoekers als ouders zelfs verantwoordelijk zijn voor de situatie waarin de kinderen zich bevinden door zich te nestelen in illegaal verblijf.

Dit kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden nu het onverantwoord en onredelijk is (en getuigt van een kennelijke appreciatiefout) te stellen dat minderjarige kinderen zomaar de gevolgen dienen te dragen van het gedrag van hun ouders !!!!

De stelling dat de minderjarige kinderen de gevolgen dienen te dragen van het gedrag van hun ouders is een rechtsstaat niet waardig.

Dat verweerders verwijzing naar de vermeende fout van de ouders, met name het "zich nestelen in illegaal verblijf" geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kinderen sedert jaren school lopen België en het in het belang van de kinderen geenszins redelijk verantwoord is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen.

Door verweerder werden geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst na jarenlange afwezigheid op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dat de bestreden beslissing daarom ook een kennelijk gebrekkige motivering inhoudt, in strijd met het vroegere artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;"

2.2. De verwerende partij antwoordt in de nota met opmerkingen dat de asielprocedure van verzoekers op 30 mei 2000 definitief werd afgesloten en dat verzoekers verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en aldus permanent hun illegaal verblijf sindsdien verlengden. Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden als zouden zij een verblijfsrecht kunnen putten uit het feit dat verzoeker onmiddellijk in dienst zou kunnen treden als "mekanieker" voor lijnbussen. Verzoekers kunnen zich ook niet beroepen op een 'gedoogd' verblijf in België. Het loutere feit dat zij niet 'manu militari' verplicht werden om het grondgebied te verlaten impliceert geenszins dat verzoekers verblijfsrechten kunnen putten uit hun illegaal verblijf. De kinderen van verzoekers volgen de verblijfstoestand van hun ouders maar kunnen ondanks het illegale verblijfsstatuut van onderwijs genieten alsof hun verblijf niet zou zijn aangetast door illegaliteit. Het komt de wettelijke vertegenwoordigers van een kind niet toe de rechten van dat kind aan te wenden ter verwezenlijking van de eigen doelstelling. Nog minder kunnen zij hun verantwoordelijkheid ten opzichte van hun kinderen om

opportunistische redenen afwentelen op de overheid. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de juiste feitelijke gegevens in acht werden genomen en dat deze op correcte wijze werden geëvalueerd.

2.3. In de repliekmemoirie stellen verzoekers dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de mogelijkheid tot onmiddellijke indiensttreding als “mekanieker” niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat de elementen betreffende de integratie ipso facto moeten worden beschouwd als elementen ten gronde van de regularisatieaanvraag. Verzoekers verwijten de verwerende partij hierop niet te hebben geantwoord in de nota met opmerkingen. Verzoekers wijzen er nogmaals op dat zij door verweerder werden gedoogd, zelfs met financiële ondersteuning, op het Belgisch grondgebied en dat hiermee eveneens dient rekening te worden gehouden. Ten slotte stellen verzoekers dat de beslissing onevenredig en niet proportioneel is met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 (hierna : EVRM). Verzoekers verwijzen naar een arrest van het Arbitragehof en van het Europees Hof. Bovendien verwijzen verzoekers naar artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dat stelt dat kinderen in de gelegenheid moeten worden gebracht om gehoord te worden in elke procedure die hen betreft. De verwerende partij houdt geen rekening met de belangen van de kinderen zelf en met het feit dat zij sinds jaren schoollopen in België.

2.4. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buiten-gewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke

buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*
- *Het feit dat betrokkenen sinds 1999 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, de heer P. zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en een steunpetitie en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 al 2 van de wet van 15/12/1980.*
- *Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 14/04/1999 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 30/05/2000 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 31/05/2000. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De procedure bij de Raad van State werd op 24.01.2001 afgesloten (arrest Raad van State 92.578)*
- *Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure –namelijk iets meer dan 1 jaar en 1 maand- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).*
- *Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun oudste dochter, A., plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds september 2000 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Wat betreft de verplichte scholing van de andere kinderen dient er opgemerkt te worden dat deze scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkenen zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.*

- *Wat betreft het feit dat hun jongste kind, A., in België geboren is; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor hun zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.*
- *Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen overlast veroorzaken dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*
- *Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënten getolereerd werden op het Belgisch grondgebied. Betrokkenen hebben echter op 07.12.1999 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend dat op 30.05.2000 van kracht werd. Hierin werd hen geboden het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevonden. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.*
- *Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale organisatie voor Migratie (IOM).*

2.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

In de motivering van de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers bij beslissing van 30 mei 2000 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet erkend zijn als vluchteling. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hun niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing

is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekers betogen dat hun aangevoerde elementen met betrekking tot hun integratie en de mogelijkheid om onmiddellijk aan de slag te kunnen in een “knelpuntenberoep” wel degelijk als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden, kan er evenwel worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt vermeld dat hun verblijf in België sinds 1999, dat zij geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, zicht hebben op werk, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en een steunpetitie en getuigenverklaringen voorleggen, niet verantwoordt dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend. Dat bijgevolg deze elementen niet uitzonderlijk zijn en niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. De stelling dat de gemachtigde ambtenaar geen onderzoek heeft gevoerd of geen rekening heeft gehouden met de door hen aangehaalde elementen, kan bijgevolg niet worden gevolgd. Opgemerkt wordt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Verzoekers verwijzen verder naar rechtspraak van de Raad van State waaruit zou blijken dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. In het arrest nr.118.953 van de Raad van State betreft de zaak een vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen en waarbij wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel “geen rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat verzoekster en haar twee minderjarige kinderen het graf van hun echtgenoot en vader gedurende maanden niet zullen kunnen bezoeken (...) dat het schoollopen van de oudste dochter (...) op het eerste gezicht eveneens een buitengewone omstandigheid uitmaakt vermits het lopende schooljaar eindigt eind juni 2003 en het bestreden bevel uitvoerbaar is binnen een termijn van vijftien dagen te rekenen vanaf 24 april 2003 (...)”. Uit dit arrest blijkt bijgevolg dat de “elementen van integratie” van belang kunnen zijn bij de beoordeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In casu hebben verzoekende partijen geen schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bevelen gevorderd. Het arrest nr. 135.090 betreft eveneens een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en stelt uitdrukkelijk dat de “elementen van integratie” op zich geen hindernis kunnen zijn om terug te keren naar het land van herkomst maar dat de verplichting om activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid kunnen uitmaken. In casu hebben

verzoekende partijen geen activiteiten of engagementen van algemeen belang aangehaald. In zoverre verzoekende partijen bijgevolg betogen dat de elementen van integratie een buitengewone omstandigheid uitmaken, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat “werk en integratie geen buitengewone omstandigheden” zijn (R.v. St. 85.805, 14 april 2000) of dat “integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die de aanvraag in België zou kunnen rechtvaardigen, evenmin als de familieband” (R.v.St. 164.173, 27 oktober 2006).

Waar verzoekers betogen dat zij gedurende jaren werden gedoogd op het Belgische grondgebied en hiermee geen rekening werd gehouden, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde ambtenaar met name antwoordt dat *“betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten”* en dat *“betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België”*; dat *“de duur van de procedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 1 maand– ook niet van die aard (was) dat ze als onredelijk kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000)”* De bestreden beslissing bepaalt derhalve dat louter op basis van illegaal verblijf geen verblijfs-recht kan ontstaan. Voorts motiveert de gemachtigde ambtenaar in de bestreden beslissing dat op 7 december 1999 ten aanzien van betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat betrokkenen vrijwillig dienden gevolg te geven aan dit bevel. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Het gegeven dat de aanwezigheid van de verzoekende partijen gedurende een periode werd “gedoogd” en dat zij niet “manu militari” werden verwijderd, kan geen grond zijn ter rechtvaardiging van een aanvraag in België. Verzoekers gaan eraan voorbij dat ze na de bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal het grondgebied dienden te verlaten en dat zij sinds 26 juli 2001 illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijven. Het is aan verzoekers zelf om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien zij dit bevel naast zich neerleggen en opteren om illegaal in het land te verblijven kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat pas op 14 april 2008 een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging heeft genomen, waarbij de aanvraag dateert van 31 mei 2007, nadat reeds drie eerdere dergelijke aanvragen werden afgewezen.

In zoverre verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van hun kinderen een buiten-gewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002). Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om te stellen dat “betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”, dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeven, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn, dat de scholing van hun oudste dochter plaatsvond in precair verblijf en dat deze scholing sinds september 2000 plaats vindt in illegaal verblijf, dat de scholing van de andere kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf, dat “het betrokkenen zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijk verblijf”. Verzoekende partijen laten na aan te tonen dat de kinderen door de onderbreking van het schoollopen in België een “taalachterstand oplopen”, dat dit een “negatieve impact” heeft op hun individuele ontplooiing en dat de verwijdering naar hun land van herkomst “ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt”. Verzoekende partijen hebben noch bij hun aanvraag noch naderhand enig objectief bewijs bijgebracht omtrent deze beweringen.

Daar waar verzoekers verwijzen naar het arrest nr. 117.808 van de Raad van State wordt vastgesteld dat uit de bestreden beslissing “niet blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken kennis heeft genomen van al die elementen laat staan dat hij heeft verantwoord waarom zij niet in aanmerking worden genomen” en dat de aanvraag van de verzoekende partij tot machtiging voor tijdelijk verblijf niet enkel steunt op de medische toestand van de echtgenoot maar ook op het schoollopen van de oudste dochter, “dat in de bestreden beslissing derhalve ten onrechte wordt overwogen dat de verzoekende partij geen andere redenen aanhaalt in de aanvraag tot regularisatie dan de medische toestand van haar echtgenoot”. In tegenstelling tot verzoekers’ bewering in het verzoekschrift blijkt uit het voormelde arrest niet dat het schoollopen van een minderjarig kind een buitengewone omstandigheid kan uitmaken maar wel dat de gemachtigde van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met dit aangehaalde argument en uit de beslissing niet blijkt dat de gemachtigde er kennis van had genomen. In het arrest nr. 121.928 van de Raad van State wordt vastgesteld dat de bestreden beslissingen pas na verloop van twee schooljaren, sinds de aanvraag om machtiging tot verblijf zijn genomen en dat de verwerende partij hierdoor heeft bijgedragen aan het bemoeilijken van de terugkeer van verzoekers en hun kinderen naar hun land van herkomst. Uit dit door verzoekers aangehaald arrest blijkt bijgevolg evenmin dat het schoollopen in België van minderjarige kinderen als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd. Ten slotte verwijst verzoeker naar een onbepaald arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 december 2007. Verzoekers hebben nagelaten het nummer van het arrest te vermelden waardoor het niet mogelijk is het bedoelde arrest te lokaliseren en met kennis van zaken een wettigheids-onderzoek te voeren.

Verzoekers beperken hun kritiek in wezen tot het herhalen van hun standpunt dat zij “recht” hebben op regularisatie van hun verblijf wegens hun langdurig verblijf in België, hun aangehaalde elementen van integratie en het schoollopen van de kinderen, zodat zij in wezen hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteits-onderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De omstandigheid dat de verwerende partij uit het jarenlange illegale verblijf, het mogelijk invullen van een knelpuntenberoep en het schoollopen van de kinderen van verzoekers tot een ander besluit is gekomen, schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur, daargelaten de vraag of deze kritiek geen kritiek op de wet inhoudt waarvan de beoordeling niet toekomt aan de Raad. Verzoekende partijen maken met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Verzoekende partijen maken met hun betoog een kennelijke appreciatiefout niet aannemelijk.

Bovendien wordt opgemerkt dat het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister, niet volstaat om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

2.6. Verzoekende partijen verwijzen in de repliekmemoërie naar artikel 8 EVRM en artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag. In de mate dat zij hiervan de schending aanvoeren en bijgevolg twee nieuwe middelen aanvoeren, dient vastgesteld te worden dat zij nalaten aan te tonen dat deze van openbare orde zijn en dat zij deze niet in het inleidend verzoekschrift konden aanvoeren. Dergelijke middelen kunnen niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in

repliekmemorie worden aangevoerd (R.v.St., nrs. 138.290, 9 december 2004 en 124.062, 9 oktober 2003).

Het enige middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.